

A év, Karácsonyi idő, Urunk megkeresztelkedése

Napi igehelyek

Iz 42,1-4.6-7

Nézzétek, a szolgám, akit támogatok, a választottam, akiben kedvem telik. Kiárasztom rá

lelkemet, hogy igazságot vigyen a nemzeteknek. Nem kiált majd, s nem emeli föl a hangját, szava se hallatszik az utcákon. A megtört nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki. Hűségesen elviszi az igazságot, nem lankad el, sem kedvét el nem veszti, míg az igazságot meg nem szilárdítja a földön. Az ő tanítására várnak a szigetek. Én, az Úr, hívtalak meg az igazságban, én fogtam meg a kezéd, és én formáltalak. Megtettelek a népnek szövetségül, és a nemzeteknek világosságul, hogy nyisd meg a vakok szemét, és szabadítsd ki a börtönből a foglyokat és a tömlőcből azokat, akik a sötétségben ülnek.

ApCsel 10,34-38

Péter így kezdte beszédét: „Valóban el kell ismernem, hogy az Isten nem személyválogató, mindenki kedves előtte, aki féli és az igazságosságot cselekszi, bármely nép fia is. A tanítást ugyan Izrael fiainak adta, amikor békét hirdetett Jézus Krisztus által. Ő mindenki Ura. Ti tudjátok, mik történtek a Jánostól hirdetett keresztség után Galileától kezdve egész Júdeában. Miképp kente fel az Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal. S ő ahol csak járt, jót tett, meggyógyította az összes ördögtől megszállottat, mert vele volt az Isten.

Mt 3,13-17

Akkor Jézus Galileából elment Jánoshoz a Jordán mellé, hogy megkeresztelkedjék. János igyekezett visszatartani: „Nekem van szükségem a te keresztségedre - mondta -, s te jössz hozzám?” Jézus ezt mondta: „Hagyd ezt most! Illő, hogy mindent megtegyünk, ami elő van írva.” Erre engedett neki. Megkeresztelkedése után Jézus nyomban feljött a vízből. Akkor megnyílt az ég, és látta, hogy az Isten Lelke mint galamb leszállt és föléje ereszkedett. Az égből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.”

*

Igehirdetés, prédikáció

A mai vasárnapon Jézus megkeresztelkedéséről hallunk az evangéliumban. Jézus beáll a

bűnösök sorába, hogy ő is részesüljön a bűnbánat jánosai keresztségében. Ő, aki soha nem követett el bűnt. Ezzel, hogy megkeresztelkedik Krisztus tulajdonképpen megkezdi kereszthordozását, hiszen abba a Jordán folyóba lép, mely előtte sok-sok ember bűnétől lett szennyes, és ő, a legártatlanabb ember, ezektől a bűnöktől szennyes folyóba lép, magára véve bűneink terhét büntetését.

Most szentmisénk elején vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és bánjuk meg bűneinket. Lépünk mi is a Jordán folyóba, hogy megszabadíthasson bennünket ő, az Isten Báránya bűneinktől, hogy méltóképpen vehessünk részt mennyei lakomájának előízén, a szentmisén.

Kedves Testvérek!

A minket körülvevő világból rengeteg új ismeret, információ áraszt el bennünket. Kezdve már az iskolában. A szülők talán értetlenkedő csodálkozással tapasztalják, hogy gyermeküknek mennyi mindent meg kell tanulni, amit ők még nem tanultak ebben a korban. Aztán a középiskolában, a főiskolán csak növekszik ez az információáradat. De nem csak az oktatásban van ez így. Elég csak bekapcsolni a televíziót vagy a rádiót. Folyamatosan mennek a reklámok, a hirdetések, a hírek, a különböző műsorok, ami a jobbnál jobb tanácsokat osztogatja, ami a bonyolultabbnál bonyolultabb adó- és egyéb törvényekre rendelkezésre oktat ki bennünket... Szinte képtelenség lépést tartani ezzel, képtelenség mindent megjegyezni, mindent pontosan tudni. Ezért sok mindent elfelejtünk, vagy meg sem jegyzünk, fontossági sorrendben. Ami nem olyan fontos, azt egyhamar elfelejtjük, amit fontosnak tartunk, azt jól megjegyezzük. Ez eddig rendben van. A baj ott kezdődik, mikor rosszul állapítjuk meg a sorrendet. Minden mást előnyben részesítve a vallást és az Istent a listánk valami utolsó helyére helyezzük: majd ha jut rá idő... Aztán megfeledkezünk róla.

Gabriel Gracia Marquez "Száz év magány" című regénye egy mese formájában tárja elénk ezt a feledékenységet.

Az új hazát kereső, őserdőkön keresztül vándorló embercsoport egy gazdag tisztásra bukkan, ahol letelepedik, és nagy szorgalommal lát hozzá jövője megalapozásához. Egy idő után ennek a kis csoportnak a vezetője megdöbbenve tapasztalja, hogy egy titkos kór, az álmatlanság ejtette rabul a népet. Az álmatlansággal aztán a feledékenység jár együtt. Fia, aki tökéletesen kitanulta az ötvösművészetet, egy napon a kis üllőt kereste, amin a fémeket szokta kalapálni, de nem jutott eszébe a neve. Az apja mondta meg: üllő. A fiú leírta a szót egy darab papírra, és az aljára ragasztotta: üllő. Apjának tetszett a módszer és festékbe mártott ecsettel az egész házban, később az egész faluban ráírta mindenre a nevét: asztal, szék, óra, ajtó, stb. Kiment az udvarra, az állatokat és a növényeket is megjelölte: tehén, kecske, búza, kukorica. Később már bővebb magyarázatokhoz folyamodott. Az a tábla, melyet a tehén nyakába akasztott, kitűnő példa lehet rá, hogy ez a kis falu milyen elszántan harcolt a feledés ellen: ez a tehén, melyet minden reggel meg kell fejni, hogy tejet adjon, a tejet pedig fel kell forralni, majd kávé kell

beleönteni, hogy tejeskávé legyen belőle. A falu főutcáján pedig egy táblát állított fel, egy nagyobb, melyre nagy betűkkel kiírta: VAN ISTEN.

Ez az író, Marquez, az emberiség fennmaradásának egyik feltételét az Isten megvallásában látja. Szerinte Isten az az alap, melyen az emberi lét áll, és ezért soha nem szabad elfelejteni. Ebben igaza van ennek az írónak, de magának az Isten létének pusztá elfogadása még nem üdvözíti az embert. Mert hiszen a Sátán is elfogadja Isten létét, az, aki legszögeesebben szegült szembe az Istennel. tehát bármilyen furcsán is hangzik, de a Sátán nem ateista - Istentagadó. De ezzel még abszolúte nem került közelebb az Istenhez.

Ha Isten létének pusztá elfogadása nem üdvözít, akkor mi? Pusztán saját erőnkől elérhetjük az üdvösséget? Soha. Az ember nem üdvözítheti magát.

Egyedül Isten üdvözíthet Jézus Krisztus által, mert ő az Isten Báránya. aki elveszi a világ bűneit, ahogyan Keresztelő János hirdette. Jézus az, aki beáll az emberek közé, hogy János bűnbánati keresztségében magára vegye a világ bűneinek terhét. Ő az, aki megfürdik abban Jordán folyóban, mely bűneink mocskával van teli.

Ez a Jézus nem más, mint a régtől várt Megváltó, aki megszabadít bennünket a bűn rabságából. Ez nem kitalálás: erről tanúskodik a Szentlélek, aki galamb képében leszállt Jézusra, s rajta marad, vagyis az Istenség elválaszthatatlanul hozzátartozik Krisztus személyéhez.

De mi vajon megfürdöttünk-e a Jordán folyóban, beálltunk-e a bűnbánók sorába? Van-e bűntudatunk, Egyáltalán van-e igényünk az örök üdvösségre? Úgy tekintjük-e keresztyénységünket, mint ami alapvetően meghatározza életünket, vagy pedig úgy mint egy kulturális értéket, ami ma hozzátartozik életünkhöz, mert valamennyire divatos, holnap pedig elhagyom.

Rá kell bízni, mindenestől életünket Krisztusra. S ez nem pusztán abból áll, hogy elhiszem azt, hogy van Isten. Ez azt jelenti, hogy az ő tanítása szerint rendezem be életemet. De sajnos sok ember nem veszi ezt a fáradságot mondván: valamilyen Istent hiszek és kész. És azok, akik tagadják Isten létét legtöbbször nem is a létét tagadják, hanem azt, hogy ennek az Istennek megtartsák a tanítását. Inkább tagadják a létét, semhogy engedelmeskedjenek neki.

Pedig Jézus tanítása nem lehetetlen dolgot kíván tőlünk, hiszen ő mondta: az én ígém édes, az én terhem könnyű. Nem tudunk hinni az igazi szeretetben, különösen azért nem, mert a világ szelleme mindenestől az önzésre biztat bennünket. Csináld meg karriered, a fontos az, hogy te boldog és sikeres légy bármi áron. Még a reklámokból is ez árad: ha ezt, meg ezt megveszed, akkor boldog leszel. Mindent reklámoznak, csak a szeretetet nem. az igazi önátadó szeretetet. Azt, ami meri magát mindenestől a másinak ajándékozni, meri magát mindenestől az Istennek ajándékozni. Mert az igazi szeretettől visszatart bennünket az, hogy benne elveszítjük magunkat. Ha mindenestől odaadom magam a másinak és feltárom magam, akkor nem marad

bennem semmi. Ez félelemmel tölt el bennünket nem alaptalanul.

Alaptalan a félelem, mert Isten megtartja szavát: aki elveszíti értem életét, megmenti azt - aki lemond magáról énértem, megtalálja az ÉLETET a nagybetűs életet bennem.

De hogyan tudom én szeretni az Istent, akit nem látunk, nem hallunk, kezünkkel nem tapintunk, akiről bár azt mondják mindenütt jelen van, de oly nehéz vele találkozni sokszor.

Van egy ősi igazság: Ha nem megy az Istenszeretet, akkor gyakorold az emberszeretetet, és akkor az Istenszeretet is növekedni fog benned. Mert minden ember Isten képmása, s ezért minden embert úgy kell tisztelnünk és szeretnünk, mint magát az Istent.

Igaz bűnbánattal merjük életünket Krisztusra bízni. Lélekben álljunk be mi is a sorba Keresztelő János bűnbánati keresztségéhez. A sor végén megpillanthatjuk Jézust, az Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűneit. Aki elveszi a te bűneid terhét is, csak add már oda neki a terhet, csak szeresd már az Isten és az embereket!

Kérjük, kedves testvérek, a mai vasárnap a mindenható Istent, hogy Krisztus eljövetele, megváltó műve ne legyen hiábavaló életünkben, hanem adjon bátorságot, hogy Krisztusra, s az Istenre bizzuk életünket. Hogy ne feledjük soha: Van Isten, aki úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz el ne vesszen, hanem örökké éljen.

MAGYAR KATOLIKUS RÁDIÓ

(amit a jövő héttől már nem lehet középhullámon fogni/venni...)